Lietas Nr. A420283714
Lietas arhīva Nr. A42-00449-15/23

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015.gada 10.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Rudīte Migla,

piedaloties pieteicējas SIA „Zaļās Tehnoloģijas" pārstāvjiem /pers. A/ un zvērinātai advokātei Ilmei Dukai un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvjiem Gundegai Ludrikai, Kārlim Grantam un Eduaradm Brokam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc SIA „Zaļās Tehnoloģijas" pieteikuma par Valsts ieņēmumu dienesta 2014.gada 30.aprīļa lēmuma Nr.22.13/L-12303 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk arī – VID vai atbildētājs) Nodokļu kontroles pārvalde, veicot SIA „Zaļās Tehnoloģijas" (turpmāk arī – pieteicēja) datu atbilstības pārbaudi par 2011.gada maiju, jūniju, jūliju, augustu un septembri, konstatēja neatbilstības starp nodokļu maksātāja minēto taksācijas periodu pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk arī – PVN) deklarācijās uzrādīto un VID rīcībā esošo informāciju.

Pārbaudes rezultātā ar VID Nodokļu kontroles pārvaldes Datu atbilstības pārbaužu daļas vadītājas 2013.gada 30.septembra lēmumu Nr.23.30/13688 (turpmāk arī – Sākotnējais lēmums) pieteicējai papildu nomaksai budžetā aprēķināts PVN 3829,72 Ls (5449,2 EUR) un nokavējuma nauda 1440,52 Ls (2049,68 EUR), kā arī samazināta no budžeta atmaksājamā PVN summa par 4300,3 Ls (6118,78 EUR).

Vienlaikus ar Sākotnējo lēmumu pieteicēja tika informēta, ka tā veikusi ierakstus grāmatvedības reģistros, pamatojoties uz rēķiniem, kas likuma „Par grāmatvedību" 2. un 7.panta izpratnē nav atzīstami par grāmatvedības attaisnojuma dokumentiem, tāpēc tajos norādīto darījumu vērtību sabiedrība nav tiesīga iekļaut izmaksās attiecīgā taksācijas gada pārskatā un tās nedrīkst ietekmēt uzņēmumu ienākuma nodokļa aprēķinu.

Pieteicēja Sākotnējo lēmumu apstrīdēja VID ģenerāldirektoram.

Ar VID 2014.gada 30.aprīļa lēmumu Nr.22.13/L-12303 (turpmāk arī – Lēmums) Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts.

VID uzskatīja, ka pieteicēja 2011.gada maijā, jūnijā, jūlijā, augustā un septembrī PVN deklarācijās atskaitījusi priekšnodokli par faktiski nenotikušiem darījumiem ar SIA „Intro Projekts" (no 2012.gada 30.oktobra SIA „Tamborīns").

[2] Administratīvajā rajona tiesā 2014.gada 15.jūnijā saņemts pieteikums par Lēmuma atcelšanu, kas pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicēja periodā no 2011.gada maija līdz septembrim veica sešus darījumus ar SIA "Tamborīns" 36 954,64 Ls vērtībā par armatūras un metināmās iekārtas iegādi. Veiktie darījumi tiek apšaubīti, izvērtējot SIA "Tamborīns" veiktos darījumus ar SIA "KGV Pluss", kā arī SIA "KGV Pluss" veiktos darījumus ar SIA "Granta Pluss". VID nav objektīvu pierādījumu, kas liecinātu, ka attiecīgais nodokļu maksātājs zināja vai viņam bija jāzina, ka darījums, kas pamato tiesības uz atskaitīšanu, bija saistīts ar krāpšanu PVN jomā. Atteikumu izmantot priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības VID nevarēja pamatot vienīgi ar nodokļu maksātāja darījuma partnera nelikumīgo vai fiktīvo darbību raksturu, jo tieši VID ir pienākums veikt nepieciešamās pārbaudes pie nodokļu maksātājiem *(sk. Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 21.jūnija sprieduma apvienotajā lietā Nr.C-80/11 un C-142/11 Mahageben 62.punktu)*.

[2.2] Tiesu judikatūrā ir nostiprinājusies atziņa, ka atbilstoši likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas 1.punktam preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas gadījumā personai ir tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu vienīgi tad, ja ir ievēroti šādi priekšnoteikumi: 1) persona ir reģistrēta VID kā ar PVN apliekamā persona; 2) tā samaksājusi nodokļa rēķinu par pakalpojumu vai saņēmusi preci un atbilstošu nodokļa rēķinu; 3) prece vai pakalpojums saņemts no citas ar PVN apliekamās personas, kas atbilstošā kārtībā reģistrēta VID; 4) saņemtā prece vai pakalpojums tiek izmantots savu ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai, tas ir, tiek radīta jauna ar PVN apliekamā prece vai pakalpojums *(sk., piemēram, Augstākās tiesas 2006.gada 17.janvāra sprieduma SKA-14 12.punktu, 2007.gada 26.aprīļa sprieduma SKA-154/2007 9.punktu, 2007.gada 25.jūnija sprieduma SKA-296/2007 12.punktu, [2013.gada 5.jūlija] spriedumu SKA-491/2013)*. Atziņa balstīta uz Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 6.decembra sprieduma lietā Nr.C-285/11 *Bonik* 45.punktu un 2013.gada 31.janvāra spriedumu lietā Nr.C-643/11 *LVK-56* 64.punktu un 2013.gada 28.februāra rīkojuma lietā Nr. C-563/11 *Forvards V* 35.punktu, kuros definēts princips, ka PVN administrācija nevar apstāties pie konstatējuma, ka darījuma partneris faktiski darījumu nevarēja veikt resursu trūkuma vai fiktīvā rakstura dēļ. Bez tam Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 21.jūnija sprieduma apvienotajā lietā Nr.C-80/11 un C-142/11 *Mahageben* 62.punktā noteikts, ka atteikumu izmantot priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības VID nevar pamatot vienīgi ar nodokļu maksātāja darījuma partnera nelikumīgo vai fiktīvo darbību raksturu, io tieši dienestam ir pienākums veikt nepieciešamās nodokļu maksātāju pārbaudes. Nodokļu maksātājam ir tiesības paļauties uz darījumu likumību, t.i., ka darījums ar trešo personu nav daļa no PVN izkrāpšanas.

[2.3] Rēķina saņemšana ir viens no priekšnoteikumiem, lai persona iegūtu tiesības atskaitīt priekšnodokli. Turklāt preču pavadzīmes-rēķini ir uzskatāmi par nodokļa rēķiniem un darījumu apliecinošiem dokumentiem likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 8.panta izpratnē un šādu dokumentu esamība ļauj pieņemt, ka pakalpojums ir sniegts un prece ir saņemta. Nodokļu rēķinam iāatbilst faktiski notikušajam darījumam, kas konkrētajā gadījumā ir noticis. VID lēmums balstīts uz pieņēmumiem, turklāt secinājumiem, kas attiecas uz citiem nodokļu maksātājiem – SIA "Tamborīns", SIA "KGV

Pluss", SIA "Granta Pluss" –, un tas ir rupjš Administratīvā procesa likuma 9.panta pārkāpums.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2014.gada 25.jūnijā saņemts VID paskaidrojums par pieteikumu. VID pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, norādot, ka pieteicēja pieteikumā ir atsaukusies uz tiem pašiem argumentiem kā apstrīdēšanas iesniegumā. Uz pieteicējas norādītajiem argumentiem un iebildēm konkrētajā lietā VID pamatojumu un pierādījumus ir norādījis Lēmumā un savu viedokli nav mainījis. Papildus VID norāda turpmāk minētos argumentus.

[3.1] Apstāklis, ka pieteicēja nepiekrīt VID lietas faktisko apstākļu juridiskajam vērtējumam un izdarītajiem secinājumiem, nenozīmē, ka Lēmums nav pamatots un ir prettiesisks. VID saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 59.panta noteikumiem ir ieguvis informāciju, kas nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Turklāt Augstākā tiesa nodokļu lietās ir norādījusi, ka privātpersonu pienākums nodrošināt nepieciešamos pierādījumus palielinās proporcionāli tam, cik ļoti lēmuma pieņemšanas process notiek pašas privātpersonas interesēs. Šādos gadījumos attiecībā uz faktiem, kas veicina labvēlīga lēmuma pieņemšanu, ir dabiski un atbilstoši pierādījumu nastu uzlikt privātpersonai, nevis pārvaldei *(sk. Augstākās tiesas 2007.gada 4.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-93 14.2.punktu).*

[3.2] Lai arī PVN sistēmas pamatā ir „neitralitātes" princips, saskaņā ar kuru nodokļu maksātājam, kurš saņēmis preces un pakalpojumus sava uzņēmuma vajadzībām, ir tiesības atskaitīt nodokli, kas likumīgi samaksāts attiecīgajam piegādātājam vai pakalpojumu sniedzējam, šīs tiesības nav absolūtas un beznosacījuma. Tās nevar tikt īstenotas tikai iesniedzot jebkuru rēķinu, kuru izsniedzis kāds cits nodokļu maksātājs, kurš darbojas uzņēmumā. PVN sistēma nav tīri formāla, tā prasa, lai deklarētie darījumi starp dokumentos norādītajām personām faktiski būtu notikuši. Ievērojot minēto, nav tiesiski atskaitīt nodokli, kas ir saistīts ar izsniegtajiem rēķiniem, pamatojoties tikai uz formāliem dokumentiem. Priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības principā ir atsakāmas, ja nodokļu administrēšanas iestādes rīcībā ir pierādījumi, kas ļauj saprātīgi uzskatīt, ka, neraugoties uz to, kas iekļauts pušu izsniegtajos un izmantotajos dokumentos, darījums, par kuru izrakstīts rēķins, faktiski nav noticis. VID uzskata, ka lietā ir pierādījumi, kas ļauj saprātīgi secināt, ka darījumi starp pieteicēju un tās darījumu partneri faktiski nav notikuši.

[3.3] Pieteicēja nav iesniegusi pierādījumus, kas apstiprinātu VID secinājumu nepamatotību par darījumu faktisko neesību un kas pierādītu pretējo, lai gan atbilstoši Administratīvā procesa likuma 150.panta trešajai daļai un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pantam pieteicējai kā nodokļu maksātājai, nepiekrītot VID noteiktajam nodokļu maksājuma lielumam, ir pienākums piedalīties pierādījumu vākšanā. Nodokļu lietās ne tikai Latvijā, bet arī citās valstīs *(sk. Eiropas Tiesību profesoru asociācijas mājas lapā* http://www.eatlp.org *2011.gada kongresa materiālos ievietotos ziņojumus)* pierādījumu nasta gulstas ne tikai uz nodokļu administrāciju, bet arī uz nodokļu maksātāju. Tādējādi, ja reiz pieteicēja apgalvo, ka darījumi faktiski ir notikuši, bet VID apgalvo pretējo un iesniedz šādu apgalvojumu pamatojošus pierādījumus, pieteicējai ir jāiesniedz pierādījumi, kas apstiprina pretējo. Šādus pierādījumus pieteicēja nav iesniegusi. Gan pieteicēja, gan tās darījuma partnera amatpersona ir sniegusi tikai vispārīgus paskaidrojumus, ka darījumi faktiski ir notikuši, taču paskaidrojumi vien, ja tos neapstiprina citi lietā iegūti un pārbaudīti pierādījumi, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmajai daļai nav atzīstami par pierādījumiem.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem.
Atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā norādīto.

[5] Tiesas sēdē nopratināti liecinieki /pers. M/ un /pers. N/.

Motīvu daļa

[6] Izvērtējusi lietas materiālus un uzklausījusi procesa dalībniekus, tiesa secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" (redakcijā, kas spēkā līdz 2012.gada 31.decembrim) 1.panta 9.punkta a) apakšpunktā noteikts, ka priekšnodoklis ir pievienotās vērtības nodokļa summa, kas norādīta apliekamajai personai izrakstītajā pievienotās vērtības nodokļa rēķinā par iegādātajām precēm vai saņemtajiem pakalpojumiem tās saimnieciskās darbības nodrošināšanai.

Savukārt atbilstoši minētā likuma 10.panta pirmās daļas 1.punktam tikai Valsts ieņēmumu dienestā reģistrētai apliekamai personai ir tiesības nodokļa deklarācijā kā priekšnodokli no budžetā maksājamās nodokļa summas atskaitīt no citām apliekamajām personām saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par precēm un pakalpojumiem savu ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai, kā arī tādu ārvalstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē.

Likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta $1.^2$daļā noteikts, ka nodokļu rēķinos norādītās nodokļa summas par saņemtajām precēm vai pakalpojumiem atskaitāmas pēc preču vai pakalpojuma un nodokļu rēķina saņemšanas vai pēc nodokļa rēķinā norādītās nodokļa summas samaksas avansā.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) pastāvīgajā judikatūrā atzīts, ka atbilstoši likuma jēgai, skatot likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas 1.punktu kopsakarā ar 1.panta 9.punktu un 8.pantu, priekšnodokli var atskaitīt tikai par atbilstoši nodokļa rēķinam faktiski notikušu darījumu, kas atbilst visām minētajā normā norādītajām pazīmēm. Tas nozīmē, ka, pirmkārt, jākonstatē, vai darījums faktiski noticis vispār. Lai iegūtu tiesības atskaitīt priekšnodokli, nav pietiekami, ka darījumi noformēti atbilstoši likuma prasībām, jo darījumiem jābūt arī faktiski notikušiem gan pēc to ekonomiskā, gan juridiskā rakstura (būtības), bet nodokļu rēķinam jāatbilst faktiski notikušam darījumam (*sk., piemēram, Augstākās tiesas 2009.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-53/2009 8.punktu*).

Tiesības priekšnodokļa atskaitīšanai rodas, ja tajos sniegtās ziņas atbilst faktiski notikušiem darījumiem un ir izpildīti visi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas 1.punkta nosacījumi, t.i., apstiprinās preču iegādes fakts un šo saņemto preču izmantošana ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanā.

[8] Saskaņā ar likuma „Par grāmatvedību" 2.panta pirmo un otro daļu uzņēmuma pienākums ir kārtot grāmatvedību. Grāmatvedībā uzskatāmi atspoguļojami visi uzņēmuma saimnieciskie darījumi, kā arī katrs fakts vai notikums, kas rada pārmaiņas uzņēmuma mantas stāvoklī. Grāmatvedību kārto tā, lai grāmatvedības jautājumos kvalificēta trešā persona varētu gūt patiesu un skaidru priekšstatu par uzņēmuma finansiālo stāvokli bilances datumā, tā darbības rezultātiem, naudas plūsmu noteiktā laikposmā, kā arī konstatēt katra saimnieciskā darījuma sākumu un izsekot tā norisei.

Grāmatvedības sniegtajai informācijai jābūt patiesai, salīdzināmai, savlaicīgai, nozīmīgai, saprotamai un pilnīgai.

Likuma „Par grāmatvedību" 7.panta pirmā daļa noteic, ka grāmatvedības reģistros nedrīkst izdarīt ierakstus, kuri nav pamatoti ar attaisnojuma dokumentu.

Ņemot vērā minēto, lai nodokļa maksātājam būtu tiesības atskaitīt priekšnodokli, jākonstatē ne tikai tas, ka nodokļa maksātājs ir saņēmis nodokļa rēķinu no citiem reģistrētiem nodokļa maksātājiem, bet arī tas, ka šajā rēķinā norādītā informācija ir patiesa un atbilst faktiski notikušam

darījumam.

Jāņem arī vērā Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā norādītais, ka ar Eiropas Savienības direktīvām noteiktais priekšnodokļa atskaitīšanas sistēmas mērķis ir pilnībā atbrīvot nodokļu maksātāju no PVN, kas tam jāmaksā vai kuru tas ir samaksājis saistībā ar savu saimniecisko darbību. Nodokļu maksātāja tiesības atskaitīt priekšnodoklī samaksāto PVN neietekmē tas, vai PVN par agrākajiem vai vēlākajiem darījumiem tika vai netika samaksāts valsts budžetā. Šādas tiesības var tikt liegtas vienīgi tad, ja ir pierādīts, ņemot vērā objektīvus pierādījumus, ka atsaukšanās uz priekšnodokļa atskaitīšanas tiesībām ir bijusi krāpnieciska vai ļaunprātīga. Atsaukšanās uz priekšnodokļa atskaitīšanas tiesībām ir krāpnieciska vai ļaunprātīga, ja nodokļu maksātājs zināja vai viņam bija jāzina, ka, izdarīdams pirkumu, tas piedalās ar krāpšanos saistītā ar PVN apliekamā darbībā. Savukārt nodokļu maksātājs, kurš nezināja vai nevarēja zināt, ka attiecīgo darījumu piegādātājs bija iecerējis kā krāpšanu vai ka cits darījums, kas ietilpst piegādes ķēdē pirms vai pēc nodokļa maksātāja veiktā darījuma, ir saistīts ar PVN izkrāpšanu, nevar tikt sodīts ar priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību atteikumu. Ja tas tā būtu, tas pārsniegtu to, kas nepieciešams valsts budžeta interešu aizsardzībai (*sk. Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 21.jūnija sprieduma apvienotajā lietā Nr.C-80/11 un C-142/11Mahageben 39.-50.punktu*).

[9] VID ir apšaubījis pieteicējas tiesības 2011.gada maijā, jūnijā, jūlijā, augustā un septembrī PVN deklarācijās kā priekšnodokli atskaitīt 8130,02 Ls saskaņā ar SIA „Intro Projekts" vārdā noformētajām pavadzīmēm Nr. INT 2011-004, Nr. INT 2011-007, Nr. INT 2011-008, Nr. INT 2011-013, Nr. INT 2011-016, Nr. INT 2011-017 par armatūras un metināmās iekārtas Lincoln-Ranger 305D iegādi *(lietas 1.sējuma 55.-60.lapa)*.

To, ka pieteicēja ir saņēmusi preces no SIA „Intro Projekts", VID ir apšaubījis tāpēc, ka VID ieskatā SIA „Intro Projekts" nevarēja saņemt preces no sava darījuma partnera SIA „KGV Pluss" un tālākajiem iespējamiem darījumu partneriem – SIA „Granta Plus" (SIA „Granta Plus" iespējamiem darījumu partneriem – SIA „NL Grupa" un Lietuvas uzņēmumu UAB „???"), SIA „Baltmet Pro" (SIA „Baltmet Pro" iespējamo darījumu partneri – SIA „Kampriz", SIA „Kampriz" iespējamo darījumu partneri – SIA „Anvika", un SIA „Anvika" iespējamiem darījumu partneriem – SIA „Sparca", SIA „Serden" un SIA „Parklets"), SIA „Hydro Energo" (SIA „Hydro Energo" iespējamo darījumu partneri – SIA „CiaNia", un SIA „CiaNia" iespējamo darījumu partneri – SIA „NCM Group"). *(sk. Lēmuma 3.lpp., lietas 1.sējuma 6.lapa)*.

Lēmumā ir analizēta katra darījuma ķēdes dalībnieka spēja preces faktiski piegādāt un konstatēts, ka norādītajās darījumu ķēdēs nav notikusi preču kustība starp sabiedrībām, ir bijusi tikai dokumentu noformēšana starp darījumu ķēdes dalībniekiem *(Lēmuma 7.-18.lpp, lietas 1.sējuma 8.-13.lapa)*.

Pieteicēja iebilst tam, ka atteikums izmantot priekšnodokļa atskaitīšanas tiesības ir pamatots vienīgi ar nodokļu maksātāja darījuma partnera nelikumīgo vai fiktīvo darbību raksturu bez objektīviem pierādījumiem, ka pieteicēja zināja vai viņai bija jāzina, ka darījums, kas pamato tiesības uz atskaitīšanu, bija saistīts ar krāpšanu pievienotās vērtības nodokļa jomā.

[10] Tiesas ieskatā faktu, ka darījumi faktiski starp pieteicēju un SIA „Intro Projekts" faktiski nav notikuši un to nevar nezināt arī pieteicēja, pierāda turpmāk minētais.

[10.1] Tiesas sēdē SIA „Zaļās tehnoloģijas" amatpersona /pers. A/ stāstīja par pieteicējas ieceri zemes īpašumā /adrese/, būvēt biogāzes koģenerācijas rūpnīcu, kā izejvielas lietojot ūdens atkritumu dūņas, kas uzkrātas Slokā. Uzrādīja mapes ar rasējumiem. 2011.gadā sākuši iepirkt izejvielas, lai veidotu „0" ciklu. Bijusi nepieciešama armatūra. Tā iepirkta no SIA „Intro Projekts", jo tās amatpersona /pers. M/ ir zināms jau daudzus gadus.

Par darījuma faktisko norisi, transportēšanu, /pers. A/ paskaidrot nevarēja, jo Slokā objektā nav atradies. Par to varot paskaidrot pieteicējas darbinieks /pers. N/ *(lietas 2.sējuma 214.-217.lapa)*.

/pers. N/ tiesas sēdē apstiprināja, ka bija un ir SIA „Zaļās tehnoloģijas" projektu vadītājs, sadarbojušies ar SIA „Intro Projekts". Pieteicēja iegādājusies būvmateriālus, lai būvētu biogāzes staciju, tas ir, armatūru. Darījumu organizējis pieteicējas valdes loceklis /pers. A/, /pers. N/ atradies objektā, vajadzējis pieņemt kravu. Armatūra atvesta ar vismaz piecām kravas mašīnām, bijušas kādas 100 tonnas. Rādījis, kur novietot. Kas organizējis transportu, nezina, jo pieteicēja iegādājusies produkciju bez vietas maiņas. Krava atvesta nedaudz iepriekš, kurš bijis kravas saņēmējs, nezina, jo pieteicēja pirkusi bez pārvietošanas *(lietas 2.sējuma 236.lapa)*.

SIA „Intro Projekts" pieteicējai izrakstītajās pavadzīmēs norādīts, ka transports netika izmantots *(lietas 1.sējuma 55.-60.lapa)*. Tā kā /pers. N/ liecina, ka iegādātā prece tomēr atvesta ar autotransportu, ziņas par to būtu jāsniedz SIA „Intro Projekts" amatpersonai /pers. M/.

/pers. M/ apstiprināja sadarbību ar pieteicēju, piegādājis armatūru pieteicējai un arī metināmo aparatūru, ko SIA „Intro Projekts" iegādājusies no SIA „KGV". SIA „KGV" arī atvedusi *(lietas 2.sējuma 237., 238.lapa)*.

Pārbaudot tiesas sēdē dzirdēto informāciju, tiesa konstatē, ka SIA „KGV" izrakstītajās pavadzīmēs SIA „Intro Projekts" arī norādīts, ka transports netiek izmantots *(lietas 1.sējuma 61.-66.lapa)*.

Turklāt SIA „KGV" izrakstītās pavadzīmes pēc formas un satura ir identiskas SIA „Intro Projekts" pieteicējai izrakstītajām pavadzīmēm (ar to pašu datumu), tikai mainīts pavadzīmes numurs, apmaksas summa un piegādātāju un saņēmēju vārdi.

Tā kā pavadzīmēs norādīts, ka transports netiek izmantots, ko apstiprināja arī /pers. A/ un /pers. N/, un transportētāji nav noskaidrojami, lietā nav iegūts pierādījums tam, ka preces vispār ir atvestas uz objektu.

[10.2] SIA „Zaļās tehnoloģijas" amatpersona /pers. A/ tiesas sēdē stāstīja, ka armatūra atdota atpakaļ SIA „Intro Projekts", jo nav veikta samaksa. Armatūra aizvesta ar transportu, ar kādu, nezina, tad jāprasot /pers. M/ *(lietas 2.sējuma 215.lapa)*.

Arī /pers.N/liecināja, ka produkcija atdota atpakaļ piegādātājam. Kas organizējis transportu, nezina, bet pieteicēja to nav darījusi *(lietas 2.sējuma 236., 237.lapa)*.

/pers. M/ par to, kas ar armatūru noticis pēc tam, neko paskaidrot nevarēja *(lietas 2.sējuma 238.lapa)*.

Tiesas ieskatā tas, ka nav iegūts apstiprinājums armatūras atdošanai atpakaļ piegādātājai (kā atdota, kad atdota, kas transportējis), arī liecina par to, ka armatūra nemaz nav atradusies objektā.

[10.3] Pieteicējas amatpersona /pers. A/ un projektu vadītājs /pers. N/ tiesas sēdē sniedza ļoti vispārīgas atbildes, nenosaucot konkrētus faktus, kas raksturotu darījumu faktisko esību.

Savukārt tiesas sēdē norādītajam, ka metināmā iekārta joprojām ir pieteicējas rīcībā, pierādījumi iesniegti netika.

Arī SIA „Intro Projekts" amatpersona /pers. M/ sniedza vispārīgu liecību, turklāt pārteicās ar piegādes adresi, jaucot Mežmalas ielu ar Piekrastes ielu Jūrmalā.

[10.4] To, ka darījumus organizēja tieši pieteicēja, tiesas sēdē apliecināja pieteicējas amatpersona /pers. A/, ka tieši viņš kontaktējies ar /pers. M/, ko pazīst 10 gadus *(lietas 2.sējuma 215., 216.lapa)*.

Arī pieteicējas projektu vadītājs /pers. N/ liecināja, ka tieši pieteicējas valdes loceklis /pers. A/ devis norādījumus un komandas par kravas saņemšanu un atpakaļsūtīšanu *(lietas 2.sējuma 236.lapa)*.

No minētā izriet, ka pieteicēja nevar nezināt, ka darījums, kas pamato tiesības uz atskaitīšanu, ir saistīts ar krāpšanu pievienotās vērtības nodokļa

jomā, ja preces faktiski nav piegādātas.

[11] Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka VID pamatoti konstatēja, ka lietā nav gūts apstiprinājums pieteicējas deklarēto darījumu ar SIA „Intro Projekts" faktiskajai esībai 2011.gada maijā, jūnijā, jūlijā, augustā un septembrī, un ierobežoja saskaņā ar likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 10.panta pirmās daļas 1.punktu veikt priekšnodokļa atskaitījumus 8130,02 Ls apmērā atbilstoši SIA „Intro Projekts" vārdā noformētajām pavadzīmēm.

Līdz ar to VID arī pamatoti pieteicējai aprēķināja papildu nomaksai budžetā PVN 3829,72 Ls, nokavējuma naudu 1440,52 Ls, kā arī samazināja no budžeta atmaksājamo PVN 4300,30 apmērā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt SIA „Zaļās Tehnoloģijas" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2014.gada 30.aprīļa lēmuma Nr.22.13/L-12303 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā pieņemšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese R.Migla